

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce **K. L.**, zastoupeného JUDr. Janem Konečným, advokátem, se sídlem Oldřichova 273/13, Praha 2, proti žalované České správě sociálního zabezpečení, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o opravném prostředku proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 10. 2001, č. II, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 9. 10. 2002, č. j. 42 Ca 272/2001 - 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. JUDr. Janu Konečnému, advokátu, se sídlem Oldřichova 273/13, Praha 2, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce ve výši 650 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalované ze dne 12. 10. 2001, č. II, byla žalobci (dále jen „stěžovatel“) zamítnuta žádost o přiznání částečného invalidního důchodu, neboť nezískal potřebnou dobu pojištění.

Proti tomu rozhodnutí podal v souladu s tehdy platnou právní úpravou opravný prostředek, ve kterém namítá, že mu nebyl zohledněn jeho pracovní poměr u společnosti D. P.

Krajský soud řízení o tomto opravném prostředku usnesením ze dne 9. 10. 2002, č. j. 42 Ca 272/2001 - 33, zastavil, neboť stěžovatel vzal opravný prostředek zpět.

Proti tomuto usnesení Krajského soudu v Praze podal stěžovatel v souladu s tehdy platnou úpravou dne 6. 11. 2002 odvolání k Vrchnímu soudu v Praze. Řízení o odvolání se však ze zákona podle § 129 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zastavilo dnem 1. 1. 2003. Podle tohoto ustanovení však stěžovatel měl možnost do 31. 1. 2003 podat proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost podle soudního řádu správního.

Tuto možnost stěžovatel využil, když 14. 1. 2003 podal kasační stížnost, ve které uvádí, že na své důchodové věci trvá. Stěžovateli byl k jeho návrhu ustanoven zástupce, který v doplnění kasační stížnosti uvádí, že je zde zjevný rozpor mezi projevem vůle stěžovatele tak, jak je zachycen v protokolu o jednání ze dne 9. 10. 2002 a obsahem jeho písemného odvolání proti usnesení Krajského soudu v Praze. Proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud posoudil otázku, zda v postupu soudu v předcházejícím řízení nedošlo k nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právních otázek. Stěžovatel tak namítá nezákonnost rozhodnutí soudu o zastavení řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí po věcné stránce včetně hledisek dle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a dospěl k názoru, že kasační stížnost není důvodná.

Nezákonnost rozhodnutí soudu může spočívat v aplikaci nesprávné právní normy na daný případ nebo sice v aplikaci správné právní normy, avšak nesprávně interpretované. Pro posouzení zákonnosti rozhodnutí soudu je rozhodný právní a skutkový stav v době vydání jeho rozhodnutí (srv. § 154 ve spojení s § 167 odst. 2. zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2002 (dále jen „o. s. ř.“). Ke dni vydání napadeného usnesení Krajského soudu v Praze bylo zastavení řízení upraveno v § 250d odst. 3 o. s. ř. Podle tohoto ustanovení soud řízení zastaví, jestliže žaloba byla vzata zpět. Podle § 250h odst. 2 o. s. ř. může žalobce až do rozhodnutí soudu vzít žalobu zpět.

V dané věci Nejvyšší správní soud zjistil ze spisu, že stěžovatel při jednání prohlásil, že se nechce soudit a odvolání bere zpět. Toto prohlášení také stěžovatel zvláště podepsal v protokolu o jednání a ani je později nijak nepochybnil.

Dle názoru Nejvyššího správního soudu krajský soud správně vyložil uvedené prohlášení stěžovatele jako zpětvzetí opravného prostředku. Jelikož je pro posouzení zákonnosti rozhodnutí soudu rozhodující stav v době jeho vyhlášení, je i v tomto případě rozhodnutí skutkový stav v době vyhlášení napadeného usnesení, tj. k 9. 10. 2002. Pozdější projev vůle stěžovatele, obsažený v jeho odvolání, je již pro posouzení zákonnosti rozhodnutí soudu zcela irelevantní. Krajský soud v Praze proto nepochybil, jestliže řízení o opravném prostředku zastavil.

Nejvyššímu správnímu soudu tedy z výše uvedených důvodů nezbylo, než kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Protože žalovaná, která měla úspěch ve věci, žádné náklady neuplatňovala a Nejvyšší správní soud ani žádné jí vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalované právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Odměna zástupci stěžovatele, který byl ustanoven stěžovateli k jeho žádosti usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2003, č. j. 42 Ca 272/2001 - 49, byla stanovena za dva úkony právní služby na základě § 9 odst. 2 ve spojení s § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve výši 500 Kč. Výše hotových výdajů byla stanovena podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za dva úkony právní služby ve výši 150 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 30. března 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu